

APATRID

ZORAN HERCIGONJA

APATRID

Zoran Hercigonja

zbirka izabranih pjesama

Varaždin, 2018.

APATRID-ZBIRKA IZABRANIH PJESAMA

Naslov:

Apatrid

Autor:

Zoran Hercigonja, mag.edu.inf.

Nakladnik:

Vlastita naklada autora

Graf. priprema:

Zoran Hercigonja

Mjesto i godina

izdavanja:

Imbriovec Jalžabetski 45c, 2018.

Br. stranica:

68

ISBN 978-953-8200-13-7

Copyright © 2018. Sva autorska prava pridržana. Nijedan dio ove zbirke ne smije se reproducirati, prenositi ni u kakvom obliku niti ikakvim sredstvima elektroničkim ili mehaničkim, fotokopiranjem, snimanjem ili umnažanjem u bilo kojem informatičkom sustavu za pohranjivanje i korištenje bez prethodne suglasnosti vlasnika prava.

APATRID-ZBIRKA IZABRANIH PJESAMA

APATRID-ZBIRKA IZABRANIH PJESAMA

Zoran Hercigonja

APATRID

zbirka izabranih pjesama

DRUGA PRILIKA

Dva dječaka ustala su da se bore,
snagom mesa, limenom voljom, biserom zelene
gore,
protiv srdžbe sudbe, protiv zlobe hore,
do kraja sunca, do svanuća, do druge zore.

Dva dječaka, ustala su iz groba (da se bore),
svaka travka hrli k plavom nebu,
boje zastava na piru vjetra vijore,
ustajte verpežno roblje (nek' kandže duge po knjizi
života grebu).

Dva junaka, ustala su da zvijezde broje,
da vatrom sunca sviraju harfu
da svrgnu pantokratora.

Dva dječaka, prestala su da se boje,
lažnih skaska, trnovite mitre i sjene svoje,
sjeme čovječanstva posijati će u kameno gorje,
suri orao, gutati će sluz jetre jalove.

PLAVI MRAK

Čuje se zvuk...
...zvona zvone duboko u noći,
gluha je noć,
plavi je mrak (tmaste oči).
Iz dubine, dubine,
iz tišine, tišine,
miriše melodija astralnog šumora.
Pješčana zmija, oslobađa me svakog ljudskog
umora,
ja odlazim!
i nema me više,
ni u biseru kapi vode,
ni u trunci praha,
ni u vatri daha,
ni u percu bića što podiže ga vjetar.
Odlazim!
na zraci Velike luči spretno jašem
i odlazim...

FEEBRA PROLAZNOSTI

Kad se probudim mrtav,
ostavit ću tijelo, sjećanja i sne,
putovat ću na mekom jastuku,
bit ću svjedokom komemoracije,
zavući ću se sav smušen u pore svemira,
sjedit ću mirno skamenjen u zakutku;
bit će tišina, bit će hlad.

Kad se probudim mrtav,
listat ću svoje knjige (svoje dane)
ostavit ću se svega
i lance i katance,
i okove i robovanje;
samo ponjet ću sa sobom vjeru,
biser bijele mjesečine
(u dnu dna noći, svijetlit će kao krijes).

Kad se probudim mrtav,
grlit ću melankolije;
neka čudesna sila u meni,
neki čudni krijes,
tinjat će,
titrat će,
neki čudni osjećaji,
prožimat će me
i eliksir dostojanstva i krjeposti,
proljevat će se.

NA PRAGU

Sutra...kada usnem meko,
kada me budu iznosili uz plač i jecaje,
biti će to moj posljednji zalazak sunca,
moja zadnja promenade zemljom.
Rastat ću se od briga i problema,
istresti sav biser sebe,
što li ostavit ću svijetu,
koliko moje najmilije srce zaboli?
što li će biti, kada me pokriju zemljom,
a što kada se probudim nigdje?

Što od čovjeka osta,
kad proguta ga tama,
da li je duša ikada prosta,
slobodna ptičica bez granica, bez straha,
il' potopljena lađa suzama?
Sva vjera, svi bozi i svete relikvije,
nisu utjeha putnika koji jenjava i strada,
gdje zaista je Eden,
gdje nastupa čovjek,

gdje središte je smisla (ponosna estrada)?

Kuda sve odlazi,
gdje je u svemiru zaista čovjek,
gdje je druga strana?

Na pragu straha,
na ivici strepnje,
propinje se posljednja nada,
jedino u srcima i u mislima drugih,
sakupljen je čovjekov život kao sjećanje
duboko bolno sjećanje.

DUŠE VJEKOVA

U meni su tisuće duša, duše vjekova, duše davnih
dana, duše predaka, duše očeva,
stričeva, djedova, pradjedova.

Duše slivene u jedno tijelo, duše generacija,
utisnute u srce kao žig.

U meni je jedinstvo duša, jedinstvo vjekova,
most između prošlosti i sadašnjosti,
duga između neba i zemlje.

Njihovi glasi u meni govore i njihova
sjećanja izviru pred očima.

U mojim je grudima njihova
iskra sjedinjenja s mojom.

U mojim je plućima njihov dah,
u venama njihova krv.

I sljepoočice pulsiraju u taktu njihova srca;
ja sam sav njihov, svaki od njih je moj.

Njihovim ušima čujem pjev crvčka u predvečerje,
njihovim očima vidim sjaj mjeseca.

U meni je tisuće duša, duše davnina, duše
pradavnine, duše salivene u jedna njedra.

DUBOKO POZNANSTVO

Bol je ta koja me poznaje u tančine moga srca.
Bol je ta koja me poznaje kao majka rođeno dijete.
Ta slatka, gola i vječna djeвица boli što piše riječi
mjesto mene, što govori i jeca mjesto moje duše.
Ona me poznaje u dobru i u zlu, na javi i u snu, na
nebu i na zemlji i u svoj krvavoj prošlosti i tihoj
sadašnjosti i sudbi budućnosti.
Cjedio sam za te posljednje kapi krvi iz vena i
tijelo sam na užarene okove vezivao za tebe,
za gnusnu volju tvoju.
Boli svakidašnja, boli prokleta,
boli koja me slijediš.
Ni Mefisto nema gore kandže od tebe;
ni jedan otrov ne ujeda dušu kao ti boli prokleta!

Nitko me ne poznaje bolje od boli;
kao što muškarac poznaje ženu
tako i bol poznaje moj grijeh.

Svukla si me do gola i sljubila se uz mene kao
potkova uz kopito.

Ti si kopito i gaziš me i trošiš putevima trnja,
putevima oštrog kamenja.

Ni žuč moja, ubiti te ne može, tebe što snove
pretvaraš u môre.

Nitko me ne poznaje bolje
do li kamen boli natopljen krvlju s moje sljepoočice.

MILOSRĐE

Još uvijek ćutim drhtaj tvoga srca,
još uvijek čujem glas
nevina postojanja.

Smrt je žestoka, ali nije gluha!

Daje mi da te čujem,
daje mi da patim s tobom,
da kroz proljeća, ljeta, jeseni i zime,
dijelim tvoju bol na oltaru muke.

Još uvijek vidim naše zajedničke trenutke;
to Smrt kistom otkriva slike zapečaćene
na dnu ladice srca, slike prošlosti,
slike neprocjenjivog bogatstva.

Još uvijek, uspomena na tebe živi u meni
kroz sve dane moga života.

I kolikogod patnja bolna bila,
neću dopustiti da hodaš sam.

Molitve moje bodu Smrt u srce kao šiljak
i tope vosak s ušiju zla.
Ni anđeli na nebu, nemaju
toliku moć kao moja duša za tebe,
krvlju natopljena.
I kolikogod patnja bolna bila,
neću dopustiti da hodaš sam,
jer s iste smo sise nebeske sisali,
s iste smo krošnje ubrani,
na isti kamen, posijano je naše sjeme
bijede i užasa.

<RELIGIJA UŠKOPLJENIKA>

| **Iz mračnih šuma bačeno je prokletstvo.**|

Prije njih, misli su se lomile u zvučnom zidu od
vreve cvrčaka.

Civilizirani su narodi rabili svijeće da rasvijetle
domove.

Iznenada su iskočili s bakljama istine i krljušti pod
jezikom.

Oni su propovijedali vjeru u jednoga boga.

Mnogi su gubili trenutke vlastite osobnosti

Pod gležnjem Elohima.

Oni su presudili,

Oni su uhodili,

Oni su smrtna presuda galopirajućim tumorom.

Oni su danas nasljeđe krvi, nasljeđe nasilja
pretvorili u pitomu ljubav i dobrotu.

Oni, u licu nalik dobrohotnoj svinji.

| **Iz prokletstva, bačena je mračna šuma**|

</RELIGIJA UŠKOPLJENIKA>

KUGA

Gine priroda.

Smrt je sve bliže
otajstvu moći njene.

Umire, odlazi, gine, uzmiče,
svako bogatstvo, svaki ures.

I ptice nebeske, sve urese od zlata,
odnijele su sa sobom na topli jug.

Šarena krila leptirica, progutale
su ralje jutarnjeg mraza.

Vrane, crne kao čađa, kao noć,
vrane, nasrnule su krilima
od ametista na golotinju krošnje.

Sve, progutala je tama.

Sve, prekrila je sjena gorostasa noći,
sve, zaslijepila je mrena magle,
ona odlazi...uzmiče...jenjava...
skapava...ostavlja me sama.

<BOG PONIŽENE VIZIJE>

**|Dijete stanuje u posljedicama ovog svijeta i
blatu svojih skrbnika|**

Prostrijeljen tihim metkom klonulosti

Kroz krošnje majmunske inteligencije

Bio je čovjek velike vizije:

Vikala je ponižena estetska navika!

Pretvorio se u propalu kreaturu iskrivljenu od užasa

Na plaži izbodenoj opušcima.

On više nije osoba već instrumentalno uvjetovani
refleks

S mehanizmom larinksa.

Na obzorju ljudske nemoći,

Ozljeđenim palcem, tipkao je očajničku poruku:

Vaši sinovi i kćeri nisu vaši,

Oni su prokletstvo vaših isforsiranih iluzija.

**|U dijetetu stanuju posljedice ovog svijeta i blato
njegovih skrbnika|**

</BOG PONIŽENE VIZIJE>

ZAGROBNI KAMEN

Ovaj kamen nosi moje ime,
ime pepela i praha što ga vjetar
prosu po borama namrgođenog lica zemlje.

On je bio tu od početka svijeta,
prije mene, prije mojih otaca, djedova, pradjedova.
U njemu mi sva milina, sva punina
i pisana riječ sudbine.

Ovaj kamen nosi moje ime,
moju dušu, sjenku snova, sanak sjenke.
Živio sam u tom kutku svemira,
u toj paloj zvijezdi mramornog srca
i sricao slova za buduće naraštaje,
riječ za dušu i epitaf za putnika progonjena.
Bio je progonjen od hramova,
sinagoga, džamija i crkava
taj kamen početka i svršetka
svjetova.

PORUŠENI GRAD

Živim na zidovima porušena grada;
oko mene srebrno more zvijezda (mrak).
Riječ budućnosti, trula je u samoj sadašnjosti,
nosim masku prolaznika, tuđinca.
Lice mjeseca, zamutilo se u mutnoj vodi,
luč sunca je ugasla,
pjev ptica utihnuo.
Samo srce moćno kuca;
pjev tog golemog gonga,
nadglasava misli Kneza mira.
Ja želim samo bijeg preko rijeke Smrti,
ja želim malo mira.

I sve su to samo maske,
sve su to varke skrivene u ždrijelu vraga.
Svi pijani Platoni, Sokrati i Aristoteli,
bulazne u grobu velike misli svoje.

Svijet je scena gluposti i ravnodušnosti,
svijet prkosa i jada,
a ljudska bena navlači masku lažnog osmijeha.
I svi potoci varave sreće, zadovoljstava
i duševnog mira,
potoci su Platonskih laži, paklenih zbivanja.
Ja skidam masku sa svoga lica
i ne žeim glumiti na zidinama porušena grada.

BALADA U PREDVEČERJE

Dok mjesec blista kao režanj prezrele dunje,
sumrak svilom tuge obavija šume,
dan gleda prizor noći mraka sa suzom u očima,
i sklapa u tuzi svoje kapke.

Tmina raste.

Svi putevi nestaju za izmrcvarenim fenjerima,
ulica tone u zaborav,
vuće mračnu stravu svojih okova,
i steže bol u duši.

Od umora će pasti u hladne kupke.

Mrak plavi svoje obraze,
lunja gajevima i daljinama,
igra igru noći i plaši ljude.

Nema bedema ni straže da zaustavi mrak,
pred njim, sve se boje gube u crnom tkanju,
u kotlu vješca sve iščezava!

U duši mraka, skitnica vjetar,
okićen mnoštvom mrtvačkih traka,
hladnim dahom, noć čini još žešćom.

U tebi se gubi svaki prizvuk fonova,
i najači vox šuti,

tvoj crni mantil u strahu nas ranjava,
svi šute ili šapću riječi tajnovite,
u poroti žalobnih večernjih flora,
izdiše kraj.

UNUTRAŠNJE TRANSFORMACIJE

Sa zorom rasklapam svoja krila,
izlazim iz čahure,
dok dugi prsti svitanja skidaju uvehle zvijezde,
spremam se za let,
za let kroz zbivanja svijeta,
kroz opojne čari,
kroz oganj svirale,
kroz koju puše život.

Trenutak moga leta,
sudbina je jadna leptira,
svaki treptaj moga krila,
otkucaj je srca,
mehaničke sprave koju svira hora.

Dok kucne medeni sjaj mjeseca,
moja ljuštura na nekoj grani spava,
u mekim snovima ja i dalje živim,
preobražavam se iz gusjenice u leptira
i letim poljanama nevidljivim,
srce dalje kuca,
odbrojava,
i snagom neke čudne sile,
nosi me u nove transformacije.

VJERA

...postoji u svijetu bijeli biser
ta skriva se nadomak ruke
u grlu čovjeka
duboko u njedrima mora
u čvoru hipofize
u sjemenci srca
postoji...

U DALJINI MUTNOJ...

U meni kuca srce pradavnog vijeka;
U ljušturi tijela lutam već tisuće godina.

U dnu svilene noći, gacam,
po obali ostataka hodim;
U duši mi titra prepast i poraz,
slomljena krila Ikara.
Čeznem za domom,
za utočištem povehlih nada.
Ja, vječiti sam prognanik,
vječiti pokojnik s najljepšim snovima
što ih rađa bol.

SANAK SJENKE

Svijet bez oslonca,
grabežljive utvare na maglovitoj hridi,
Plijen i odmazda,
to naš je život, naša smrt.

**(((Altruizam)))—(((Abiogeneza)))
(((Ezoterija)))**

DOBA BUĐENJA

Na daleki se spremam put,
Kao ojađena slika lutam gradom
bez ijedne intimne želje,
bez kruha,
Sam i nadahnut.

<<<Harmagedon>>>

<<<Purgatorij>>>

SAN O POVRATKU

U bespomoćnom pjevu tone duh pun gnjeva i
srdžbe na ugaslim vidicima domovine s one
strane. Progranik mlad u svijetu novom u
bunilu sniva
o suncu propale slave.

Kajanje i kletva, progonstvo i čistilište,
Muka i strah, strepnja pred očnjakom Sudbe
Nemile.

Pokloni se Krvavom i Zlom Simbolu Boli,
Svjetlonošo, isposniče!

Ali srdžbu i ponos pod okrhnutim krilom
svijaj i njeguj, jer tvoj je dan na pomolu;
blješti bilijurna dijadema. Tiranska vatra,
polagano se gasi jer pjev tvog grla iz ugasle
kanope klija i niče.

Svemir na te čeka, pregaženi putniče,
Most među svjetovima buja i raste; kroz
ključanicu pravda doziva i stenje.
Iz ljudskog obličja strgoše ti krila prave biti i
zlatne kovrče
oslobađaju te zemlje pod jezikom.
Ustaj patniče, izvojevaj boj! Zapali sunce
istine i pravde!

ŽEZZLO-TRON

Zaboravljen i sam Pradavni ratnik
u povojima, u lomnom zidu ugaslih boja,
čeka, uzdiše, za dalekom domovinom.

Gdje si Pradavni svijete u čijim
krošnjama cvijeta moja slava?

Pod nebom, gore visoko,
nad ždrijelom tame, dolje duboko,
uglavljen u klade što pritišću mu krila,
jeca zaboravljen i sam.

Srce kuca, ali snage nema,
ko' ni sunca da ga vedrinom grije
i cjelovom obasjava.

Zgažen na rubu svemira,
skučen ko' štrkljavo pseto
pred pragom nemira,
broji dane i traži odbjegli dah.
Zaboravljen i sam, u praznini svijeta,
poraženi ratnik traži odbjegli plam.
Dahće i suzi posramljen i otrovan.
Ali zna, ali osjeća plam Pradavni
i rapir što para nebo i žezlo što pokorava.

Sjajni ždralu, vrisku plamena,
plavo srce, ponosu anđela,
muko teška, progonstvo vjekova,
odbjegla dušo, Kralju Kraljeva,
gdje je tvoj dom, tvoja domovina?

IZGURANI IZ GNIJEZDA

usijana erotika plesova oko strvine
buka silovane svakodnevice,
leš na roštilju #r(b)ogatih,
mrvice gorčine na stolu #si(p)romaš(e)
nih,
raskošne kaskade grimiznih boja,
krv u mokraći,
žuč u ždrijelu,
zakrčljali potomci bez #gebisa,
#sišite mlijeko,
nama ostavite za desni i zube,
#gramzljiv apetit, nagon za opstajanjem.

ROĐENJE SVIJETA

Rodilo se dijete,

porodila se smrt;

Po Adamovu stegnu

kročila u svijet

patnja i bol,

muka i strah,

bodljika i trn.

Ne budi se dijete!

Spavaj!! (Ljepše je u snu!)

Snivaj, leti s anđelima

i ne koračaj po spaljenome tlu,

po pepelu, prahu i žeravici.

Budi gdje jesi sad.

Sjaj zvijezda, isti je,

bio na svijetu il' u utrobi (znaj).

Dobrodošlo milo dijete

u porođajne muke odra života.

APATRID

Gdje da savijem gnijezda u krošnji svijeta,

gdje da odmorim dušu bolnu,

gdje da sklonim srce vruće!?

gdje da nađem sebi mjesto podno nebesa?

Kako da ugodim nitima duše,

kada ona žudi za zrnjem nebeskih zvijezda,

kada ona ljubi svo blago drugoga svijeta.

Grlio sam svijetlo zvijezde

rukama snova;

cjelivao žarkim poljupcima nebeski svod

i sazviježđa i vrelim suzama nosio lice mjeseca.

Dizao sam ruke do neba,
do rajske krošnje i Svetinje,
spavao među oblacima,
grlio sunce i anđele.

I opekla me vatra hladnog mjeseca;
srebrni osmijeh, spalio je krila
i sada lebdim kao bajna vila
na trepavicama starosti,
na varmeđi svjetova.
Gdje da savijem gnijezda.

###KRIK###-###VRISAK###-###URLIK###

Ova noć...

Kad bi barem vječno trajala.

Ova noć...

Kad bi barem vječno plakala

i plačem oplakala moje ranjeno srce.

Kad bi barem ova noć

prigušila stenjanje i jecanje moga srca.

Kad bi istok svjetlog dara, zamro
zauvijek

i ova staza kojom hodim

vodila u bezdan.

Kad bi ovo barem bio kraj,

posljednja noć,

posljednji tračak vremena;

kad bi barem životu došao kraj,

tad bi nestale sve muke i boli

i laži i klevete i mučnina.

**DŽUNGLA-REPRODUKCIJA
IDEALNOG SVIJETA**

gradovi bez duša,
trgovi bezimene gomile,
nadzorni babilonski krilati bikovi
kandžama mrve nemoćne,
lovina pod stroboskopskim šiljcima
marketinga klipše,
smušeni #Odiseji kopaju po kontejneru
trodimenzionalne stvarnosti
uporno detektirajući epicentar katastrofe,
#geopolitička gangrena,
sakati trgovci ližu gramzljivim
pogledom prostranu lisnicu poput
slonove mošnjje,
zakržljali prostak sa spolnom
#rafiniranošću magarca
vulgarno kmeči na vrelin ulicama,
rogati Faun pod plaštem od jareće kože
nosi sunce na izdisaju i zaziva:
BOOGGG#####
ljutit i dementan pakosnik,

žele da se osjećam krivim,
skrušenim strahom pred #ekonomijom
kupujem,
gubim mokru odjeću s preznojenog
tijela,
gubim privatnost, svrsishodnost, smisao
uranjam u statični vremenski #ocean
prokletstva,
uvjeren da sam nakaza,
#gubim pravo na disanje,
na ovom svijetu nitko nije siguran.

AMPUTACIJA UDOVA

smiješim se lažnim smješkom,
moj osmijeh nije moj
nosim #unajmljene zube,
industrijski gebis od porculana,
zurim #iskreno kroz naočale isforsirane
vizije njihovog svijeta,
licemjerno suosjećanje i izljevi emocija,
#električna buba u uhu,
šapće mi subliminalne stihove unaprijed
zadane asocijacije koje forsiraju #apel,
kratkovidnost i očaj,
ne trebaju mi noge,

nosi me lift supermarketa,
#ozlijeđenim palcem tipkam očajničku
poruku,
u društvu vlada autizam #kompjuterske
generacije,
ekrani zamračuju prosuđivanje,
užareni #skalpel,
kastracija reaktivnog uma,
na mozgu mi nikle prve stidne dlake,
tražim #exit.

USPOSTAVA HIJERARHIJSKE STRUKTURE

NE#,

ti nisi ovo tijelo,

tvoje tijelo je oruđe,

instrument ispraznosti i žudnje,

#vandalizam, #spiritulizam,

ono lovi komarce vlastite obmane,

ono hrani strvine,

ti nisi tijelo,

#pogledaj se u zrcalo,

sugerira ponižena vizija pretilosti i
anoreksije,

oslobodi se #mehaničkog diktata beživotne
apstrakcije,

tijelo množi beživotne apstrakcije i kulturne
dekadencije,

tijelo stvara mrtvace,

NE#,

ti nisi ovo tijelo, ova gesta, parafraza tvoje
misli,

potrebno je #odvajanje, #preobrazba,

ti si projekcija jezgre biocentričnosti,

NE#,

ti nisi jeftino opsesivna imitacija tvog #ja,

#tehnika, #metoda,

ti si čuvar i tvorac vrijednosti svoga #ja,

#tijelo nije ograničenje.

UNATRAG

hodam bez sjene,
udaljavam se od krajolika,
hodam unatrag,
odlazim; ne dolazim,
volim prizore udaljavanja,
#tako ostajem siguran da vrijeme ne
prolazi nego se vraća,
kao premotani film na #početak,
umiranje se pretvara u rađanje,
#žulja me kamenčić u cipeli,
ignoriram bol (podsjetnik na nemoć),
#čini me živim i postojanim,
ne odustajem marširati unatrag,

svijet se čini toplijim i #mekim,
slavim postojanost bića na daljinu,
sve što sam sanjao noćas vraća se,
ne usuđujem se pogledati u ogledalo,
svjetlost gori u daljini,
#priziva me,
prožet ubojitom tjeskobom rastežem noć,
#spuštene zastave,
u bezimenom potoku pluta utopljenik
uzvodno,
obuo je lijevu na desnu i desnu na lijevu
cipelu,
#krik i #šapat.

PJEV SLAVUJA

Kad mi dah zastane u grlu,
i crnina ispuni snove,
ugledat ću veliko sjajno drvo
i na njem jabuku zlatne kore.

Ostat će mi samo sjenka,
što se surva u dolinu zvijezda,
samo bol dušeka saliven u dubinu zjenka,
lovim žar ptica gnijezda.

Igram se lovice, skačući s krijesa na krijes,
nosi me svaka sunčeva zraka,
budim se treptajem Fenjera,

jezdim dolinom krvavog maka.
Razbijam drveni lijes,
i izranjam iz dna raka,
obuzdavam svoje naravi bijes,
otkrivam srce svoje pokriveno sjenama!

U minsko polje Edena,
u gorje srca ledena, sišla je duša.
Do ruba Svetog jezera,
do kraja svjetlucavog gejjzira,
doplovila je sjenka sanki,
sva u ognju radosti i nadanja.

OTOPLJENI LED

U sjedinama svojim tražim te,
neki čudni pigment krepkosti i svježine
po borama lica svoga prebirem,
ne bih li našao bistrinu.
Sve što titra i sja u tisuću šara,
nije vrijedno Njegovih ambara.
Nije zlato sve što sja,
ni mladost nije mladica cvijeta
s ponistre svečastivog vladara.
Biser mladosti je prolazno otajstvo
Oj čovječe! naivno si kljuse
što tegliš divljaštvo i ludost mladosti na se i u se
i u starosti crveniš u pokajanju.

XVI.

Nek jezdi duša u samoći,
tamo daleko gdje nema
straha, ni noći,
ni krivnje, ni boli,
ni srama, nit čežnje.

Nek jezdi duša u sljepoću,
tamo duboko u magli,
gdje nema vida, ni pogleda,
ni dušinih oči,
nit suza,
nit stida.

Nek plovi duša mirnim morem,
bez vjetra, bez jedra, bez vesla,
nek lebdi u svemira dvore,
u zvijezda zagrljaj.

XXII.

Ostavit ću iza sebe
gorki plač i tugu,
ostavit ću glasne jecaje
i bol u srcu i šutnju
kada me probode koplje vječnosti.
Praznom škrinjom će se zvati
svijet bez mene,
bez duše moje,
bez života kap.
Prazno slovo neće krasit
zlatni uvez knjige živih,

crnom tintom će se sjati
korice libre bola.

I kada budu pisali o meni
i govorili u moje ime,
bit će to njihov grijeh,
njihova sablazan,
ubojstvo kostiju mojih
i žive trunke.

Tamo na kraju vremena,
doći će moje ime
u sunčevu jednopregu
u znakovima miline
i zaboravljene puti i staze,
niknut će iz praznine.

XXIII.

Poslijednji trenuci na zemlji svijeta,
poslijednji dronjci vremena.
Iz dubine tmine,
iz sjenke zime,
klije klica,
zrno mistično,
trlja vjeđe, budi se sunce,
sunce proljetno.

Težak kamen spade s grobna srca,
anđeli pokazuju put;
tada ginuh,
sada bijela krila vinuh
u nebeski san,
jer spopade me proljeća jek.
Rasprsnuše se okovi od gvožđa i
kamena,
bolne stigme skupa, srasle su,
odlazim u novi vjek,
prolazim kroz svijetove,
u duboku svijetlost, raj.

NA OBALI GRADA

Na obali opustošena grada,
već vjekovima kidam karike lanaca.
Probijam se kroz bure i mećave,
uspinjem se uz jaku struju vodopada,
lomim krila vjetrenjačama,
otimam se iz naručja krvožednih sirena.
Sunce je već odavno zašlo nad samrtnom
posteljom
moga daha.
Na obali nekdanjeg grada, zasadio sam
suhi cvijetak nade da raste na spaljenome
tlu,

da živi i umire i posljednjim dahom zuri u
zvijezde,
gdje nekoć bio je njegov dom.

Na obali opustošena grada
već vjekovima zidam i gradim i kidam
i rušim bedeme golog života.
Na obali opustošena grada
već vjekovima čekam i čekam svoj smrtni
čas.

N.N. XI.

Ja nemam gdje skloniti glavu
ni umorno čelo stisnuti u naručje čije,
jer nebo me prezire,
a pakao me se srami.
Sva vrata svijeta, zatvorena su preda mnom;
obilazim tuđe pragove,
pobožno kucam na njihova vrata
još uvijek nadajući se
a anđeli se snebivaju,
a đavli me mrze.
Magli mi se vid i sve nekako propuh pirka
kroza me.

Zaglavio sam između svijetova.
Ne trpe me snovi, ne trpi me java
ni kruta realnost ni bajkovite priče.
Ja nemam gdje skloniti glavu
ni umorno čelo stisnuti u naručje čije,
jer zamrzile su me zvijezde
i daleka sunca pljuju na me;
i praznina svemira zatajila mi je ime.
Izdale su me varljive oči neba
i usta pogane đavolje dubine.
Kako da umrem,
kako da ispustim dušu,
kada nemam gdje skloniti glavu!?

SAMO ČOVJEK

Ja sam samo čovjek,
dok nad mojom glavom jata zvijezda
svijaju gnijezda i cvrkuću kao ptice,
dok grme i tutnje sile i gromovi,
dok vjećaju božanstva.

Ja sam samo čovjek,
sjenka laži, prozirna iluzija.

Ja sam samo čovjek,
dok se oko mene svjetovna mora
prelamaju, brda premještaju s kraja na kraj,
dok se vjetrovi svijeta tjeraju,
dok se sile prirode uskovitlaju u konačan
kraj!

Ja sam samo čovjek,
tanahna nit zbilje, zbiljska fatamorgana.

Ja sam samo čovjek,
dok se iza leđa mi izvode čarolije,
vradžbine i izriču drevna proročanstva,
dok čuda svijetom jezde
i obmane ispunjaju zrak.

Ja sam samo čovjek,
prah, samo zrnce prašine u oku svemira,
ja sam samo Adam od šipražja i blata.

ŽIVOT VJEČNI U MRTVOJ RIJEČI

Zauvijek ću živjeti u crnom,
užarenom slovu prokletstva, utisnutom na
bijeli papir.

U suzama koje su smekšale tvrdu tintu,
vječno ću snatriti kao živa riječ.

Bit ću s njima kada budu otkrivali
tajne čudesnih znakova i divili se
riječima obmane, riječima prijezira.

Uzburkat ću im maštu i pomračiti um;
bit ću s njima i oni sa mnom
u krvavoj srdžbi koju sam isplakao
na pergamentu istine.

I moje srce, kucat će s njihovim
i moja duša, sjedit će im na ramenima.

Bit ću živ, dokle oko bude otkrivalo
retke nijeme tišine pergamenta;

bit ću živ, dokle ždrijelo bude
probavljalo tintu

i glas dopirao do ušiju plebsa.

ZAROBLJEN

Srce mi se sledilo od tvoje blizine,
i krvca hrabrosti zgrušala se u veni,

živinski strah ključa u meni,

biće budućnosti gine.

Ja sam dijete magle i mraka,

jezdim na olupini nade,

vrijeme za me stoji, na varmeđi iza svakog koraka,

moć Lucifera, dušu mi krade.

Izgubio sam dobro i griješno srce

i nadu u bolje dane

i iščekivanje;

obljepio sam dušu plakatima sjete i osame.

Mrtvac sam što ukinuo je šablone raja i pakla.

Ne mogu u planine među čisti zrak,

ni u šume gdje padaju mutne kiše,

ne mogu u krš, među hridine,

ne mogu u doline mrtvaca,

ne mogu ni u jednu supstanciju,

jer ljudi imaju crveniju krv od moje,

jer ja sam čovjek bez budućnosti.

SALUT

Živim da bih radio,radim da bih gradio,
gradim da bih rušio

balkone i terase, pročelja, krovove bez
zidova, kuće bez krovova,

ognjišta, duha

mjesta gdje je prsnula mina, a leptiri skrhalili
zube

osmjehnuvši se pukotini posljednje jeke
astralnoga,

gomilištu presuda, sudova, udova, Udôva.

A ti? Što ćeš ti putniče?

)))Mina(((--)))Bombastus(((

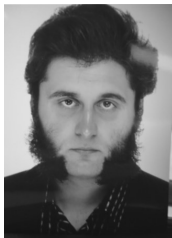
)))Paracelsus(((--)))Iesus(((

EFEB

Ja sam pjesnik mrtvog podneblja,
trulog korijenja,
suhe travke,
nerascvjetale ruže,
dika praha i pepela,
kor mrtve prošlosti,
jeka krhotina života.

Ja sam pjesnik mrtvog praskozorja,
plač duše,
glas vjetra,
jecaj svijeta,
prolaznik,
tuga, kuga
i vječiti beskućnik.

Zoran Hercigonja, bavi se književnim radom objavljujući sadržaje u različitim književnim formama i žanrovima na portalima i časopisima.

Objavljuje kratke priče, pripovijetke, poeziju, dramske tekstove, recenzije, osvrte, eseje te promocije. Autor je tiskanih zbirki poezije pod nazivima *"Krhotine stakla"*, *"Okamine"*, *"Bezimene Pukotine"*, *"Anatomija melankolije"*, *"Izabrane pjesme"* te tiskanih knjiga pripovijedaka *"Svi gjavli i gromovi"*, *"Ogrebotine"*, *"Der Teufel"*. Pokretač je i glavni te izvršni urednik web časopisa **Sapphoart-časopis za poeziju ISSN 2584-3974**. Pokretač je bloga **Faunova poslijepodneva** na kojem objavljuje prozne tekstove.

ISBN 978-953-8200-13-7